ECLI:LV:AT:2023:0208.A420247420.12.L
Lieta Nr. A420247420, SKA-528/2023
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2023. gada 8. februārī

[1] Senātā saņemta pieteicējas SIA „RIGOLEX" kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2022. gada 15. decembra spriedumu, ar kuru noraidīts pieteicējas pieteikums par Valsts ieņēmumu dienesta 2020. gada 3. septembra lēmuma Nr. 30.2-22.13/3789 atcelšanu daļā. Ar minēto lēmumu pieteicējai papildu samaksai budžetā aprēķināts iedzīvotāju ienākuma nodoklis un soda nauda, kā arī valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas un ar tām saistītā soda nauda un nokavējuma nauda.

Apgabaltiesa par pamatotu atzinusi Valsts ieņēmumu dienesta secinājumu, ka pieteicēja grāmatvedības uzskaitē nav pilnā mērā uzrādījusi darbinieku nostrādātās darba stundas un darba samaksu, līdz ar to apgabaltiesa secinājusi, ka pieteicējai pamatoti aprēķināti papildu samaksai budžetā veicamie maksājumi.

[2] Pieteicēja kasācijas sūdzībā argumentē, ka, nesaņemot paskaidrojumus no lieciniekiem, kurus pieteicēja lūgusi nopratināt, nav iespējama lietas apstākļu objektīva izvērtēšana. Turklāt tiesa spriedumā ir kļūdaini atzinusi, ka pieteicēja nav norādījusi konkrētus lieciniekus, kurus tā ir lūgusi uzklausīt, jo pieteicēja gan pirmās, gan otrās instances tiesā ir to darījusi.

Senatoru kolēģija konstatē, ka apgabaltiesa ir noraidījusi pieteicējas lūgumu gan tāpēc, ka pieteicēja nav norādījusi konkrētus lieciniekus, kurus nepieciešams nopratināt, gan tāpēc, ka dienests ir ieguvis pieteicējas darbinieku paskaidrojumus un vairāki darbinieki ir nopratināti kriminālprocesā. Tāpat apgabaltiesa vērsusi uzmanību tam, ka pieteicēja nav norādījusi, ka konkrēti darbinieki varētu sniegt citādas liecības nekā sniegtas iepriekš, turklāt ir pagājis pietiekami ilgs laiks kopš notikumiem, līdz ar to tiesa apšaubījusi, vai liecinieki varētu sniegt precīzu un detalizētu notikumu izklāstu.

Ņemot vērā minēto, konkrētu darbinieku nenorādīšana ir tikai viens no iemesliem, kāpēc pieteicējas lūgums ir noraidīts, turklāt, kā tas izriet no lietas materiāliem, apelācijas instancē pieteicēja konkrētus darbiniekus nav norādījusi. Senatoru kolēģija arī uzsver: tiesai nav jebkurā gadījumā jāiegūst visi iespējamie pierādījumi, kādi vien varētu pastāvēt saistībā ar konkrēto lietu (*Senāta 2019. gada 13. marta sprieduma lietā Nr. SKA-137/2019, ECLI:LV:AT:2019:0313.A420322915.2.S, 9. punkts*). Tiesa ir brīva izvēlē, ar kādiem pierādīšanas līdzekļiem vislabāk un visefektīvāk noskaidrot lietas apstākļus (*Senāta 2018. gada 12. oktobra rīcības sēdes lēmums lietā Nr. SKA-701/2018, ECLI:LV:AT:2018:1012.A420382314.2.L, 5. punkts*). Tiesa ir izvērtējusi nepieciešamību nopratināt lieciniekus un ir pamatojusi, kāpēc to neuzskata par lietderīgu. Tas vien, ka pieteicēja tiesas viedoklim nepiekrīt, nenorāda uz tiesas pieļautu pārkāpumu.

[3] Kasācijas sūdzībā pieteicēja turpina paust visas tiesvedības gaitā izteikto argumentu, ka aprēķins ir veikts uz pieņēmuma pamata un ka to neapliecina pierādījumi. Pieteicēja iebilst, ka tiesa ir norādījusi uz pierādījumiem par atsevišķu darbinieku darba laiku, kas neatbilst iesniegtajām darba laika uzskaites tabelēm, bet nav pamatoti šiem darbiniekiem pielīdzināt arī pārējos pieteicējas darbiniekus.

Pieteicējai ir jāņem vērā, ka nodokļu administrācijas netiešo aprēķinu ceļā iegūtie rezultāti nekad nebūs tik precīzi, kā tad, ja pats nodokļu maksātājs rūpīgi vestu savu grāmatvedību un izpildītu sadarbības pienākumu ar nodokļu administrāciju, tāpēc nodokļu maksātājam jārēķinās ar aptuvenu nodokļa objektu (*Senāta 2015. gada 22. maija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-753/2015, A420577512, 5. punkts*). Tiesa spriedumā ir norādījusi, kāpēc uzskata, ka Valsts ieņēmumu dienesta lēmums ir pamatots, un ir norādījusi uz pierādījumiem, pamatojoties uz kuriem tiesa ir izdarījusi savus secinājumus. Turklāt tiesas secinājumi pamatā ir izdarīti, nevis attiecinot tos uz konkrētiem darbiniekiem, bet gan secinot, ka lietas materiāli kopumā satur ļoti pretrunīgu informāciju par darbinieku darba laiku. Pieteicēja kasācijas sūdzībā nav izvirzījusi konkrētus un pamatotus iebildumus par tiesas secinājumiem, bet būtībā ir atkārtojusi argumentus, uz kuriem tiesa jau ir atbildējusi.

Nepamatots ir arī pieteicējas arguments, ka nav pārbaudīts pieteicējas norādītais, ka tās darbinieki nestrādā pilnu darba laiku. Tiesa ir ņēmusi vērā pieteicējas iesniegtos pierādījumus par darbinieku darba laiku (piemēram, darba laika uzskaites tabeles) un ir tos izvērtējusi kopsakarā ar citiem pierādījumiem, secinot, ka pieteicējas norādītais darbinieku darba laiks nav uzskatāms par ticamu. Tas vien, ka pieteicējai ir atšķirīgs viedoklis par pierādījumu ticamību un ka pieteicējas ieskatā apgabaltiesai vajadzēja nonākt pie citādiem secinājumiem, nenozīmē, ka apgabaltiesa ir pieļāvusi materiālo vai procesuālo tiesību normu pārkāpumu (*Senāta 2017. gada 3. janvāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-308/2017, A420428813, 7. punkts*).

[4] Kasācijas sūdzībā izteikti vairāki argumenti par Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu, taču senatoru kolēģija atgādina, ka kasācijas instances kompetence atbilstoši Administratīvā procesa likuma 325. pantam ir pārbaudīt, vai zemākas instances tiesa lietas izskatīšanā ir ievērojusi procesuālo un materiālo tiesību normas, nevis pārbaudīt iestādes lēmumu. Līdz ar to pieteicējas argumenti par dienesta lēmumu nevar būt pamats kasācijas tiesvedības ierosināšanai.

[5] Ievērojot minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka kasācijas sūdzībā norādītie apsvērumi nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu, kā arī nevar radīt pamatu lietas ierosināšanai judikatūras veidošanas vajadzībām. Tas ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338. panta otro daļu un 338.[1] panta otrās daļas 2. punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar SIA „RIGOLEX" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2022. gada 15. decembra spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore Dz. Amerika Senatore V. Krūmiņa Senatore D. Makarova